

El reu

Conxa Monràs

Cuiteu, veniu, va cridant tot corrent un noiet
saltant d'una vorera a l'altre
amb afany d'ésser el primer.

Mentre els uns i els altres
cap a plaça fan via
petits i grans volen veure
com del vil treuen la vida.

Entre la multitud,
vol pas obrir-se una dona com mig folla,
llàgrimes de sang ploren seus ulls
i de son cos la suor en brolla.

Ningú la sent, ningú l'escolta per més que ella cridi fort.
-És mon fill, no el mateu o pengeu-m'hi a mi tot-

La corda pel coll del reu
el botxí ja li ha passat
i torna a besar la creu
i d'un sanglot queda escanyat.

Pobre cloent els ulls
alguns han exclamat,
altres sens fer comentaris
amb fredor s'ho han mirat

Sols un crit de dolor se sent
i un cos defallit ha caigut
mentre marxa tota la gent
deixant el cos en solitud.

Al despuntar la matinada
a la plaça sols s'hi veuen
dos cossos freds per la rosada.

A terra i jeu el de la mare
i penjat en el pal el del fill seu.

MONRÀS I SERRA, Conxa: *Quadern poètic*. (Obra inèdita)